

Θηβαϊκός Κύκλος

Η πολυσυζητημένη ενιαία παράσταση των τραγωδιών του Θηβαϊκού Κύκλου, αν και ήρθε από το Ντύσελντορφ με πολλά διαπιστευτήρια, εξώκειλε στην Επίδαυρο μέσα σε πλήξη και απογοήτευση. Αγνοούμε σε ποιο βαθμό το σκηνικό του Γιάννη Κουνέλη, από το οποίο στην Αργολίδα είδαμε μόνο επιμέρους στοιχεία και μάλιστα χωρίς την έγκριση του δημιουργού, θα μπορούσε να αποτελεί παραστασιολογικό ενοποιητικό στοιχείο των τεσσάρων τραγωδιών.

Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι η ερεθιστική δραματολογικά παράθεση των θηβαϊκών δραμάτων δεν φάνηκε να έχει καμιά οργανική ενότητα, ενώ και κάθε ένας από τους σκηνοθέτες δεν πρότεινε κάτι που να δικαιολογεί την αίγλη του εγχειρήματος. Ο Τερζόπουλος σε οπισθοδρόμηση, ο Σουζούκι σε στασιμότητα, ο Φοκίν απaráσκευος και απλοϊκός απέναντι στο τραγικό είδος. Μόνο η Άννα Μπαντόρα έδειξε να προχωρεί σε ένα δρόμο, εγγράφοντας τα δραματικά συμφραζόμενα της *Αντιγόνης* σε μια σύγχρονη οπτική της τραγικής ιστορίας αλλά και καθοδηγώντας σοβαρές υποκριτικές επιτεύξεις.

Κατά τα άλλα, ούτε οι σωματικές και αναπνευστικές ασκήσεις συνιστούν σοβαρή ερμηνευτική πρόταση των *Βακχών*, ούτε το –πολυχρησιμοποιημένο πλέον– αναπηρικό καρότσι στον κατά Σουζούκι *Οιδίποδα τύραννο* σχετίζεται κατ’ ελάχιστον με το τραγικό ρίγος. Αντιθέτως, συμβολοποιεί αφελώς την οιδιπόδεια διαμαρτία καθιστώντας την επιεικώς ιάσιμη και άρα αντιτραγική.

Βεβαίως, τόσο το στάδιο δουλειάς του Τερζόπουλου, όσο και η παγιωμένη άποψη του Σουζούκι συζητώνται. Ακόμη και αν στη συγκεκριμένη παράσταση δεν έδωσαν σοβαρά αποτελέσματα, εμπεριέχουν τουλάχιστον έναν προβληματισμό πάνω στα καίρια προβλήματα που θέτει η παράσταση της αρχαίας τραγωδίας στο σύγχρονο κόσμο. Αν η Μπαντόρα προχώρησε περισσότερο, αυτό είναι γιατί η δική της απόπειρα εκμεταλλεύτηκε τη λειτουργία της μιμήσεως περισσότερο από τη μέθοδο.

ΕΛΣΑ ΑΝΔΡΙΑΝΟΥ